

Arrest

nr. 183 521 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VERBOVEN
Naamsestraat 165
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIJNEN *loco* advocaat J. VERBOVEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Nawabad, gelegen in het district Qarghai, provincie Laghman. U bent minderjarig.

Uw vader, die fruitverkoper was, werd door de taliban gevraagd om u aan hen uit te leveren. Nadat uw vader dit tweemaal had geweigerd, werd hij de derde keer door hen meegenomen. Twee dagen later werd zijn dode lichaam teruggegeven.

U kreeg schrik en besloot uw dorp te ontvluchten. U dook dertig dagen onder bij mensen in het dorp Qala Rahim. Nadien vluchtte u het land uit.

Uw reis naar België duurde elf maand. Op 16 juni 2015 vroeg u asiel aan in België. U hebt met niemand nog contact in Afghanistan.

U legt geen documenten of andere stukken neer ter staving van uw identiteit/asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag wordt vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw beide gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er moet namelijk worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Nawabad, provincie Laghman, Afghanistan.

U slaagt er niet in uw eigen leefwereld in uw dorp Nawabad aannemelijk te maken, waardoor weinig geloof kan worden gehecht aan uw verblijf daar. *U zegt zelf elf maand voor uw eerste gehoor op het CGVS Nawabad te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS I, dd. 25/02/2016, p. 4). Met andere woorden hebt u er tot uw veertien jaar gewoond. Verder haalt u aan dat Nawabad 250 tot 300 huizen telt (CGVS I, p. 22). Het is dan ook heel merkwaardig dat u slechts één persoon uit uw dorp bij naam kan opnoemen, met name de heer M. (CGVS I, p. 22-23), nota bene een man die twee jaar voor uw eerste gehoor op het CGVS gedood zou zijn door de taliban (CGVS I, p. 23). U benadrukt echter dat dit de enige man is die u kende (CGVS I, p. 29) en u geen enkele vriend had (CGVS I, p. 22). Het is totaal onwaarschijnlijk dat een Afghaanse jongen van veertien jaar, levend op het platteland, geen vrienden zou hebben, geen enkele naam kan geven van een familie uit zijn dorp (CGVS I, p. 29) en zelfs geen enkele naam kan geven van een van zijn levende naaste buren (CGVS I, p. 29). Vervolgens vertelt u slechts twee maand naar school te zijn geweest omwille van uw werkzaamheden thuis, als hoeder van de koeien en de schapen (CGVS I, p. 6). Naast de bedenking dat het vreemd is dat u niet weet welke maanden, wat het seizoen of nog uitgebreider wat het weer was toen u slechts twee maand in uw leven achter de schoolbanken zat (CGVS I, p. 6), is het eveneens vreemd dat u de drachtijd van uw vee niet correct kan schatten. Zo verklaart u dat een schaap pas na zes maand gaat lammeren (CGVS I, p. 13), terwijl volgens info in het administratief dossier een schaap net geen vijf maand drachtig is. Nochtans ging u niet naar school, net omwille van uw vee. Evenmin legt u onduidelijke verklaringen af betreffende de werkzaamheden van uw vader, verkoper van mandarijnen en bananen in uw dorp (CGVS I, p. 29-30). U vertelt dat er 5 kaldar voor een mandarijn werd betaald en 20 tot 30 afghani voor een dozijn mandarijnen. Mensen mochten namelijk betalen in afghani en in kaldar van uw vader (CGVS I, p. 30). Opmerkelijk is dan ook dat u niet kan zeggen hoeveel afghani men moest betalen voor één mandarijn en wat de wisselkoers was tussen één Afghani en één kaldar (CGVS I, p. 30).*

Voorts moet worden opgemerkt dat uw geografische kennis over uw geboortestreek quasi nihil is. *Van een minderjarige moet zeker geen uitgebreide kennis worden verwacht, toch mag worden aangenomen dat hij de dorpen rondom zijn dorp correct weet liggen, juiste verklaringen aflegt en de grotere steden en provincies rondom zijn regio kan aanhalen. Het is opmerkelijk dat u daar allerm minst in slaagt. Ten eerste moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over dorpen en steden in uw regio, waardoor uw beweerde herkomst uit Laghman sterk wordt ondermijnd. Wanneer u*

bijvoorbeeld wordt uitgenodigd te vertellen hoe u van uw dorp naar de Charbagh bazaar wandelde, benadrukt u uitdrukkelijk geen ander dorp te moeten passeren of tegen te komen. Van uw dorp stapte u enkel via een kerkhof, een heuvel en een brug naar Charbagh (CGVS I, p. 9). Het is dan ook vreemd dat u later aanhaalt toch een ander dorp te passeren op weg naar Charbagh, namelijk Qala Qazi (CGVS I, p. 11). Vervolgens bent u tegenstrijdig over de ligging van Jalalabad, waar uw vader om de vijf of zes dagen zijn fruit ging inslaan (CGVS I, p. 10). Zo zegt u in eerste instantie dat Jalalabad op zich een provincie is (CGVS I, p. 11), om later aan te halen dat dit een grote bazaar is in de provincie Laghman om tot slot te verklaren dat u het niet weet (CGVS I, p. 16). De vaststelling dat u de afstand én de ligging van uw dorp naar de stad Jalalabad niet kan inschatten, terwijl uw vader er, zoals gemeld, eens per week heen ging, is eveneens merkwaardig (CGVS I, p. 11). Ten tweede is het frappant dat u de door u wél gekende dorpen volledig foutief positioneert ten opzichte van uw dorp. Zo zegt u dat Charbagh in de richting van zonsopgang ligt ten opzichte van Nawabad (CGVS I, p. 12), terwijl op een kaart duidelijk te zien is dat Charbagh ten westen van Nawabad ligt. Qala Rahim, het dorp waar u zagezegd heen zou zijn gelopen om te schuilen (CGVS I, p. 20), situeert u dan weer in de richting van Charbagh (CGVS I, p. 28) en zelfs in de richting van Jalalabad (CGVS I, p. 20), terwijl u zoals eerder opgemerkt de ligging van Jalalabad eigenlijk niet kent. Volgens de kaart ligt Qala Rahim echter in tegenovergestelde richting van Charbagh of Jalalabad. Aziz Khan Kalay situeert u dan weer als het eerste dorp na Charbagh bazaar (CGVS II, dd. 14/09/2016, p. 12), terwijl de kaart aantoont dat dit dorp helemaal niet in de richting van Charbagh bazaar ligt, maar eerder ten zuiden van uw dorp aan uw kant van de rivier. Ten derde is het opmerkelijk dat u aangeeft de door het CGVS genoemde plaatsnamen te kennen, maar dan moet toegeven hun ligging niet te weten. Het door u gekende en dicht tegen uw dorp gelegen Nahr Karim (CGVS I, p. 9-10) kan u bijvoorbeeld niet situeren. U geeft aan Sarobi te kennen (CGVS I, p. 17), maar categoriseert dit district van Koboel en gelegen naast Qarghai echter als dorp waarvan u de ligging niet kent (CGVS I, p. 17). Darunta kent u in eerste instantie eveneens, maar ook van deze in Afghanistan heel gekende plaats tussen Qarghai en Jalalabad, kent u in tweede instantie de ligging niet (CGVS I, p. 17). Tot slot is het merkwaardig dat u aangeeft dat Mehtarlam Baba uw districtshoofdplaats is (CGVS I, p. 19), terwijl u eerder aangaf dat Mehtarlam een ander district van Laghman was, naast onder meer Alingar en Alishang (CGVS I, p. 12). Mehtarlam is inderdaad een van de districten van Laghman en dus allerm minst uw districtshoofdplaats. Wat de hoofdstad van uw provincie is, weet u dan weer niet te melden (CGVS I, p. 19). De hoofdstad van uw land, met name Koboel, situeert u dan weer als heel ver van Laghman, zo ver zelfs dat er volgens u heel wat provincies tussen Koboel en Laghman moeten liggen (CGVS II, p. 14-15). De kaart toont echter aan dat de provincie Koboel grenst aan Laghman en de stad Koboel dus eigenlijk helemaal niet zo ver van uw verklaarde geboortedorp Nawabad ligt.

Ook moet worden opgemerkt dat u amper informatie kan geven over gebeurtenissen in uw regio.

Zo geeft u zelf te kennen dat er overstromingen plaatsvonden in uw regio wanneer het hevig regende en die grote schade toebachten aan groenten en gewassen (CGVS I, p. 8-9). Wanneer u dan wordt gevraagd hoe de inwoners van uw regio de rivier onder controle hielden, haalt u aan dit niet te weten. U heeft nooit muren zien bouwen, haalt u aan (CGVS I, p. 9). Uw laatste antwoorden mogen vragen doen rijzen. Met behulp van USAID werden, volgens de info in het administratief dossier, de laatste jaren namelijk in Qarghai heel wat herstellingswerken uitgevoerd om de irrigatiekanalen te herstellen en werd in Nahr Karim, zoals eerder besproken dicht tegen uw dorp, een kanaal van 16 km lang gebouwd dat 2.000 hectare landbouwgrond irrigeert, ten voordele van 4.250 families. De aanleg van dit kanaal biedt een oplossing voor de vele wateroverlasten dat uw district zo kenmerkt. Hoewel er kan worden vastgesteld dat u nog jong was op het moment dat dit kanaal werd gebouwd, mag toch worden verwacht dat u wat informatie zou kunnen geven over hoe de mensen de overstromingen in uw regio bekampen. U heeft er echter geen weet van dat arbeiders ooit een kanaal, of een rivier hebben uitgegraven in uw regio (CGVS II, p. 11). Vervolgens bent u eveneens kort van stof over de rol van de taliban in uw regio. Zo geeft u te kennen dat deze groepering in de bergen aan het vechten is, maar waarom net daar en waar exact in de bergen weet u niet (CGVS I, p. 21). Net zoals u niet weet tegen wie de taliban exact vecht. En hoewel de talibs ook ooit eens in uw dorp zijn binnengevallen en zes mensen hadden meegenomen, kan u niets meer vertellen. Zo kent u geen enkele naam van een van de zes personen geven (CGVS I, p. 22). Verwacht mag worden dat een Afghaan, hoe jong ook, meer kan vertellen over de taliban en de aanvallen van deze groepering in zijn regio. Vreemd is ook dat u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS aanhaalt dat er geen legerbasis van het Afghaanse leger of van de buitenlanders bestond in uw regio (CGVS I, p. 18), maar u tijdens uw tweede gehoor wel verklaart dat de Amerikanen een centrum hadden in de buurt, aangezien u de antenne zag (CGVS II, p. 13). Wanneer daar dan dieper wordt op ingegaan is het vreemd dat u niet kan aanhalen waar het exact is gelegen, hoe ver het van uw dorp af lag en welke dorpen er tussen uw dorp en dat centrum lagen, terwijl u wel te kennen geeft dat er dorpen tussen lagen (CGVS II, p. 13).

Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over uw afkomst en wijze waarom u naar Europa bent gekomen, waardoor kan worden geconcludeerd dat u geen

zicht wenst te geven op uw persoonlijke levensomstandigheden. Zo is het ten eerste vreemd dat u geen informatie kan geven over de afstamming van uw moeder. Naast de vaststelling dat het opmerkelijk is dat u bij uw eerste gehoor voor het CGVS benadrukte dat uw moeder afkomstig is van de Dawlatzai stam (CGVS I, p. 5), terwijl u bij uw tweede gehoor benadrukt dat ze toch van de Ahmadzai afkomstig is (CGVS II p. 4), is het opmerkelijk dat u niet weet waar uw moeder is geboren. Zo haalt u weliswaar aan dat ze van de provincie Baghlan afkomstig is, maar kan u haar geboorteplaats niet verder preciseren (CGVS II, p. 4). Bijzonder merkwaardig is ook dat u deze provincie niet kan situeren in Afghanistan (CGVS II, p. 6) en helemaal geen informatie kan geven over uw moeders verwanten of over haar geboorteregio, zoals het uitzicht of de natuur (CGVS II, p. 5-6). Ook merkwaardig is dat u niet kan vertellen hoe uw ouders elkaar hebben ontmoet en u niet kan zeggen of beide familiebanden hebben (CGVS II, p. 4). In de Afgaanse context is het namelijk niet zo vanzelfsprekend dat twee mensen uit verschillende provincies, van verschillende stammen en zonder familiebanden elkaar ontmoeten en in de echt treden. Dat ook u hier geen verduidelijking in kan schenken, is hoogst merkwaardig.

Ook legt u weinig geloofwaardige verklaringen af over de geldsom die u de smokkelaars heeft moeten betalen. Zo is het weinig plausibel dat een 25-jarige dorpsbewoner die u slechts drie jaar voor uw vertrek zou hebben ontmoet en ook schaapherder is van beroep u zomaar enkele duizenden dollars zou schenken of voorschieten om uw vlucht naar Europa te betalen (CGVS II, p. 15). Ook vreemd is dat u zelfs niet weet hoeveel hij betaald heeft en niet weet hoe hij als schaapherder aan dat geld is geraakt (CGVS II, p. 16). Uw antwoord dat hij misschien veel schapen had en er misschien enkele had verkocht spreekt boekdelen inzake uw dichte vriendschap met die man en uw gelatenheid over hoe uw vlucht naar Europa werd bekostigd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u geen zicht geboden op uw persoonlijke afkomst en niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarghai gelegen in de provincie Laghman. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan is uw asielaanvraag, dat er onlosmakelijk mee verbonden, evenmin aannemelijk.

Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in het district Qarghai van de provincie Laghman heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Gelet op deze vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens uw beide gehoren van het CGVS op 25 februari 2016 en op 14 september 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot de landen en plaatsen van uw eerder verblijf. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar

België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS I, p. 3 & p. 30 en CGVS II, p. 2-3 & p. 17).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. Voorafgaandelijk aan de uiteenzetting van zijn middelen stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"1. De feiten worden als volgt weergegeven in de beslissing van het CGVS:

[...]

2. Onmiddellijk blijkt uit de samenvatting van het feitenrelaas in de beslissing van verweerster dat dit zeer summier en zelfs foutief is:

Immers, verzoeker heeft steeds verklaard 2 maanden onderweg geweest te zijn. Ten onrechte wordt dan ook weergegeven dat zijn reis elf maanden duurde. Er werd de vraag gesteld 'hoeveel maanden geleden ben je vertrokken'. Hierop heeft verzoeker geantwoord ongeveer 11 maanden geleden: te weten:

- Hij verbleef al +- 8 maanden in België: asielaanvraag ingediend op 16 juni 2015 en 1e gehoor bij verweerster op 25 februari 2016;

- De reis duurde ongeveer +- 2 maanden

Samen komt dit neer op +- 11 maanden geleden vertrokken vanuit Afghanistan.

Dit is ook hetgeen verzoeker heeft verklaard tijdens zijn interview bij DVZ (zie pg. 11 vragenlijst CGVS ingevuld in de bureaus van DVZ op 29-07-2015).

Dit blijkt ook uit het gehoorverslag zelf: pagina 4 van het 1e gehoorverslag van 25/02/2016:

Vraag: "vanaf vandaag, hoeveel jaar of maand geleden vertrokken?"

Antwoord: "weet het niet"

Vraag: "Is het 2 jaar of een paar maanden?"

Antwoord: "11 maanden geleden" 3

Hoewel het in het 1e gehoorverslag van 25/02/2016 duidelijk is, nl. 11 maanden geleden dat verzoeker is vertrokken, staat dit foutief vermeld in de beslissing van 28 september 2016!

Dit voorbeeld toont onmiddellijk aan hoe diverse misinterpretatie zijn kunnen ontstaan tijdens het interview. De vraagstelling was niet duidelijk waardoor deze misinterpretaties zijn kunnen ontstaan. Dit heeft jammer genoeg geleid tot de negatieve beslissing (weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus).

3. Er dient voorafgaandelijk te worden opgemerkt dat er een eerste gehoor plaatsvond op 25 februari 2016.

Vervolgens mocht verzoeker geen enkele beslissing ontvangen.

Het is pas nadat de advocaat alsook de voogd van verzoeker meerdere e-mails sturen aan verweerster met de vraag wat de stand van zaken in het dossier was en waarom de beslissing zo lang op zich liet wachten, dat verweerster een uitnodiging voor een twee gehoor verstuurt.

Dit tweede gehoor vond plaats op 14 september 2016, zijnde meer dan 7 maanden na het 1e gehoor!

Het is duidelijk dat dit een ongewoon lang tijdsverloop betreft, zeker nu verzoeker behoort tot de zeer kwetsbare groep van niet-begeleide-minderjarige-vluchtelingen.

Het lange uitblijven van zijn beslissing / 2e gehoor, was voor verzoeker enorm zwaar en heeft uiteraard ook zijn impact gehad op het verloop van het 2e gehoor.

4. Bovendien kunnen er ook enkele bedenkingen geformuleerd worden bij de wijze van vraagstelling door verweerster gelet op de hoedanigheid van minderjarige van verzoeker. Tijdens het tweede gehoor was het duidelijk dat verweerster vooral gericht was op het zoeken van tegenstrijdigheden teneinde de negatieve beslissing te kunnen 'motiveren' / 'staven'. Zo haalde verweerster tot twee keer toe een vraag omtrent het contact met zijn vader aan, hoewel verzoeker reeds tijdens het 1e gehoor had uiteengezet dat zijn vader overleden was. Dit was uiteraard kwetsend voor verzoeker en maakte eveneens dat dit gehoor stroef verliep."

2.1.1.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4, § 1 en § 2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Betreffende zijn plicht tot medewerking wijst verzoeker erop dat zijn voogd en zijn advocaat, die beiden aanwezig waren bij beide gehoren, uitdrukkelijk hebben uitgelegd dat verzoeker een minderjarige is met beperkte cognitieve capaciteiten en een gedragsproblematiek. Vanuit de opvangcentra en zijn school in België werden bezorgdheden geuit. Verzoeker stelt nood te hebben aan structuur en zeer duidelijke richtlijnen en meent dat psychologische screening en begeleiding zich lijkt op te dringen. Hij zal begeleiding starten bij een kinder- en jeugdpsychiater. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met deze problematiek. Hij wijst dienaangaande op het volgende:

"Deze problematiek kwam ook duidelijk aan het licht tijdens de twee gehoren:

- Bij aanvang van beide gehoren wordt door verweerster aan verzoeker vermeld dat "wanneer je het antwoord op de vraag niet kent, zeg dan dat je het niet weet. Dat kan gerust. Dat is beter dan iets te verzinnen." (zie pagina 2 van het 1e gehoorverslag van 25/02/2016). Dit waren voor verzoeker duidelijke instructies, met name als hij het antwoord niet meteen wist, moest hij dit gewoon melden. Wanneer verzoeker dan tijdens zijn gehoor stelt 'ik weet het niet', wordt hem dit achteraf verweten als een gebrek aan medewerking...

- Vaak kaatste verzoeker de vraag terug naar verweerster:

Vb: omtrent zijn moeder en de afkomst van zijn moeder: verweerster vroeg om enkele dingen te vertellen die zijn moeder hem vertelde over haar geboorteplaats of over haar familie?, waarop verzoeker antwoordde: "wat bedoel je?". Hierop verduidelijkte verweerster "kleine dingen die je moeder vertelde?" waarop verzoeker antwoordde: "ze vertelde wel kleine dingen maar dan zouden we hier tot morgenvroeg zitten."

Pagina 6/18 van het 2e gehoorverslag van 14/09/2016:

Vraag: "Ook nooit iets over het verleden?"

Antwoord: "Ze zei veel, het zou lang duren. Ik kan niet alles vertellen."

Ten onrechte wordt hieruit door verweerster een gebrek aan medewerking of kwade wil in hoofde van verzoeker afgeleid. Dit dient evenwel gekaderd te worden binnen de gedragsproblematiek van verzoeker, waarbij zijn begeleiders in het opvangcentrum en op school steeds aangeven dat duidelijke vragen en duidelijke instructies voor verzoeker noodzakelijk zijn. Bij gebreke aan duidelijke vragen/instructies kan hij niet inschatten wat van hem verwacht wordt en antwoordt hij kortaf of kaatst hij de bal terug. Als hij iets niet begrijpt, geraakt hij gefrustreerd en klapt hij toe.

- Op het einde van het tweede gehoor van 14/09/2016 werd de vraag gesteld "of verzoeker nog vragen of bemerkingen had?" waarop hij antwoordde "weet u hoeveel deuren er in dit gebouw zijn?"

Pagina 17/18 van het 2e gehoorverslag van 14/09/2016:

Vraag: "Ik heb geen vragen meer die ik wil stellen; Heb jij een vraag?"

Antwoord: "Hoeveel deuren zijn er in het commissariaat?"

Opnieuw toont dit geenszins zijn 'kwade wil' aan. Dit kadert evenwel opnieuw binnen de gedragsproblematiek van verzoeker en toont aan dat zijn concentratie op dat ogenblik afgenomen was en hij met zijn gedachte al verdwaald was, afgeleid was. Dit betekent evenwel niet dat hij niet wou meewerken of dat hij van kwade wil was."

Volgens verzoeker werd hiermee geen rekening gehouden en verliepen de gehoren hierdoor vrij stroef, hetgeen ten onrechte werd gepercipieerd als een "gebrek aan medewerking".

Betreffende zijn kennis van vrienden en families uit zijn dorp, stelt verzoeker dat hij geen volledig antwoord gaf tijdens zijn eerste gehoor. Hij merkt op dat de vragen hieromtrent op het einde van dit gehoor werden gesteld, wanneer hij reeds vermoeid was nadat het gehoor enkele uren duurde, hetgeen ook door zijn voogd werd opgemerkt. Hij stelt dat hij ook het nut van deze vragen voor zijn asielseerlaas niet in zag. Hij betreurt thans niet uitgebreider op deze vragen te hebben geantwoord. "Voor zover als nodig antwoord (sic) hij thans:

Hoewel verzoeker alleen met zijn familie (vader, moeder en twee broers woonden) en overdag meestal het veel liet grazen (schapen en 1 koe en 1 kalf) en hun familie redelijk 'geïsoleerd' leefde, had hij wel enkele leeftijdsgenoten van de omgeving waarmee hij soms speelde. Een spel dat verzoeker aanhaalt dat regelmatig gespeeld werd, was 'Khoza' (een spel waarbij je voor het langste op je ene been moet staan/huppelen en de andere moet afleiden zodat deze omvalt). Ook kende verzoeker wel degelijk de namen van zijn burens: G., L., N., O., ..." Tevens wijst verzoeker erop dat het gehoor een momentopname is, dat deze vraag hem op het einde werd gesteld en dat hij reeds enkele keren had aangegeven vermoeid te zijn.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij slechts twee maanden naar school ging toen hij zeven à acht jaar oud was en dat hij heden uiteraard niet meer weet welke deze twee maanden waren of welk seizoen dat was. Dit kan volgens hem onmogelijk worden verwacht van een zeven- of achtjarige die slechts twee maanden naar school ging. Hij wijst er ook op tijdens zijn eerste gehoor te hebben aangegeven de namen van de maanden niet te kennen. Verder verwijst verzoeker naar zijn verklaringen tijdens zijn tweede gehoor over de periode waarin hij naar school gaat en voert hij aan dat deze verklaringen overeenstemmen met de aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie over het onderwijssysteem in Afghanistan. Hij benadrukt dat hij slechts twee maanden naar school ging en nooit lessen aardrijkskunde of geschiedenis heeft gevolgd – vakken die in latere jaren worden gegeven.

Voorts meent verzoeker dat uit zijn eerste gehoor blijkt dat hij de drachtijd van zijn vee wel degelijk correct kan inschatten, namelijk ongeveer tien maanden voor koeien en ongeveer zes maanden voor schapen. Hij acht het verschil van één maand inzake de drachtijd van schapen (vijf maanden in plaats van de door hem genoemde zes maanden) miniem. Hij wijst er nogmaals op dat hij laaggeschoold is en dat hij geen kennis heeft van de maanden. Hij wijst tevens op de aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie waaruit blijkt dat de drachtijd van een schaap ongeveer 155 dagen bedraagt en dus méér dan vijf maanden.

Verder stelt verzoeker te weten dat 1 Afghani ongeveer 1,5 Kaldar is, doch dat hij de exacte wisselkoers niet kent. Hij wijst nogmaals op zijn jonge leeftijd, namelijk 13 jaar en jonger op het moment dat zijn vader fruit verkocht. Volgens hem kan bezwaarlijk van een dergelijke jonge persoon worden verwacht dat deze weet wat de wisselkoers is tussen Afghani en Kaldar of welke prijs zijn vader vroeg voor de verkoop van mandarijnen en bananen. Hij stelt nooit met zijn vader te zijn meegegaan en steeds bij zijn moeder te zijn gebleven, waar hij hielp met de landbouw en het vee. Hij wijst erop dat hij wél kon vertellen dat zijn vader gemiddeld 200 Afghani per dag verdiende.

Vervolgens meent verzoeker dat verweerder van hem een zeer grondige kennis van zijn geboortestreek verwacht en dat onredelijk hoge eisen werden gesteld gelet op zijn specifieke situatie, namelijk (i) dat hij op het moment van zijn vlucht uit Afghanistan slechts 14 jaar oud was, (ii) dat hij slechts twee maanden naar school ging en daar geen aardrijkskunde of geschiedenis heeft gevolgd waardoor tijdens de gehoren vele misverstanden zijn ontstaan omdat hij niet kon aangeven in welke maand iets had plaatsgevonden en hij zich niet juist kon situeren (hij kan de windrichtingen niet aanduiden), en (iii) dat hij – buiten het ophalen van zijn taskara in het districtscentrum toen hij tien jaar oud was – zijn dorp nooit heeft verlaten waardoor hij onmogelijk afstanden kan inschatten naar plaatsen waar hij nooit is geweest. Betreffende de wegbeschrijving van zijn dorp naar Charbagh bazaar stelt verzoeker dat hem vier keer deze vraag werd gesteld en dat zijn antwoorden consequent waren: "Om van zijn dorp naar

Charbagh bazaar te gaan, loop je via zijn dorp, een heuvel over, dan kom je een kerkhof tegen, ga je een brug over en daarachter is Charbagh bazaar. Charbagh bazaar is gelegen bij Qala Qazi (waarvan verzoeker telkens zegt dat Qala Qazi wat meer naar beneden ligt). De wandeltijd bedraagt 15 minuten." Hij merkt ook op dat hij geen gedetailleerde omschrijving van deze weg kan geven zoals verweerder verwacht en wijst erop dat uit zijn verklaringen over de weg van het treinstation naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) blijkt dat hij op dezelfde, "rudimentaire" wijze antwoordt. Omtrent Jalalabad merkt verzoeker op dat hij weet dat zijn vader daar als handelaar heen ging, maar dat hij er zelf nooit is geweest. Hij weet eveneens dat zijn vader er met het openbaar vervoer heen ging en op één dag heen en terug kon gaan. De afstand van zijn dorp tot Jalalabad kent hij niet. Hij weet dat het een stad is waar zijn vader fruit ging kopen, reden waarom hij aanhaalt dat Jalalabad een grote bazaar is. Hij weet evenmin of Jalalabad zelf een provincie dan wel een stad is die behoort tot een provincie en tot welke provincie dit dan zou zijn. Hij benadrukt dat hij minderjarig is, woonachtig was op het platteland, slechts twee maanden school liep en niet alle Afghaanse provincies kent. Omtrent Kabul merkt verzoeker op dat hij weet dat dit de hoofdstad is van zijn land, dat hij er nooit is geweest en dus ook geen kennis heeft van de afstand van zijn dorp tot in Kabul of van het feit dat de provincie Kabul grenst aan de provincie Laghman. Hij vraagt zich af hoe hij dit kan weten als hij nooit naar Kabul is geweest of nooit de landkaart van Afghanistan heeft bestudeerd. Hij wijst erop dat hij wel aangaf dat er in zijn district een belangrijke weg is die langs de ene kant naar Jalalabad loopt en langs de andere kant naar Kabul, hetgeen volgens hem correct is. Hij benadrukt nogmaals dat hij minderjarig is, woonachtig was op het platteland, slechts twee maanden school liep en niet alle Afghaanse provincies kent. Verder stelt verzoeker formeel te zijn dat hij alle districten van de provincie Laghman kent, alsook de hoofdstad van deze provincie. Hij meent dat verweerders vraagstelling hieromtrent niet duidelijk was, waardoor verwarring werd gecreëerd. Tijdens zijn eerste gehoor noemde hij de overige districten van zijn provincie (Alingar, Alishing, Mitharlam, Badpash en Qarghai), hetgeen volgens hem overeenstemt met de aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie. Betreffende de provinciehoofdplaats/het districtscentrum stelt verzoeker dat hij bedoelde dat Mitharlam baba het centrum is van de provincie Laghman, doch dat hij dit verwacht met de term "districtscentrum": *"Mitharlam is zowel een districtsnaam als de naam van de provinciehoofdplaats van Laghman. Hetgeen hij juist heeft, zoals hierboven blijkt: "Vraag: Wat is de naam van provinciehoofdplaats: Antwoord: Centrum is Matharlam baba."* Voorts blijkt volgens verzoeker uit de gehoren dat hij wel degelijk de namen van de omliggende dorpen en van de dorpen uit zijn district kent, doch dat hij deze foutief positioneert ten opzichte van zijn dorp. Hij heeft hierop geen repliek en stelt dat hij naar beste vermogen heeft proberen te antwoorden en dat hij niet heeft gelogen. Hij wijst erop dat hij zich slecht kan oriënteren en dat hij geen kennis heeft van de windrichtingen. Hij heeft geprobeerd te antwoorden op basis van de zonsopgang en –ondergang, doch het kan zijn dat zijn aanvoelen hieromtrent niet overeenstemt met de werkelijke ligging van een dorp. Hij benadrukt dat hij informatie omtrent zijn geboortestreek heeft kunnen geven die dermate specifiek is dat hij dit onmogelijk kon weten indien hij niet daadwerkelijk afkomstig is van Nawabad, Qarghai, Laghman. Betreffende de elementen die hij volgens hem juist heeft weergegeven stelt hij als volgt in zijn verzoekschrift:

"- De vele dorpen die verzoeker bij naam kent: zowel deze die verzoeker uit zichzelf opsomt alsook deze die hij bevestigt te kennen nadat verweester erachter vraagt;

- De gebergten en de namen van de gebergten (pagina 18/33 van 1e gehoor van 25/02/2016)

- Woestijn Ghamberi dag (pagina 18/33 van 1e gehoor van 25/02/2016)

- Bruggen: kabelbrug (om van zijn dorp naar Charbagh bazaar te gaan) alsook Mansour Kalai (pagina 12/33 van 1e gehoor van 25/02/2016 en pagina 10/18 van het 2e gehoor van 14/09/2016). Het feit dat de kabelbrug een oude brug is (pagina 10/18 van het 2e gehoor van 14/09/2016).

- Het feit dat er een kanaal gegraven is in de buurt (pagina 11/18 van het 2e gehoor van 14/09/2016).

- Militaire basis genaamd 'ghamberi' (Amerikaanse basis) met de vermelding dat hij een antenne ziet van deze basis wanneer hij zijn dieren uitlaat (pagina 18/33 van het 1e gehoor van 25/02/2016 en pagina 12/18 van het 2e gehoor van 14/09/2016).

Het feit dat verzoeker in detail kan vertellen wat hij ziet wanneer hij zijn dieren gaat uitlaten, met name: een groot centrum en ook een hoge antenne, met iets dat ronddraaide.

Het is duidelijk dat zulke specifieke informatie niet kan 'verzonnen' zijn.

- Grote weg in zijn district Qarghai (die langs de ene kant naar Kabul en langs de andere kant naar Jalalabad loopt) (pagina 17/33 van het 1e gehoor van 25/02/2016).

- Districten van zijn provincie (pagina 12/33 van het 1e gehoor van 25/02/2016).

- Het feit dat de provincie Laghman grenst aan de provincie Nangarhar (pagine 16/33 van 1e gehoor van 25/02/2016).

- Het feit dat hij 2 nachten diende te rijden voor hij van Laghman in Iran aankwam, hetgeen waarheidsgetrouw is (google-maps afstand en reistijden) (pagina 17/18 van 2e gehoor van 14/09/2016)

- Steden van Afghanistan (pagina 15/18 van het 2e gehoor van 14/09/2016)

- *Het feit dat hij de Daronta-dam kent (doch evenwel niet weet waar deze exact gelegen is omdat hij er nog nooit geweest is...)*
- *Vlag van Afghanistan (pagina 17/18 van het 2e gehoor van 14/09/2016)*
- *President van Afghanistan (pagina 15/33 van het 1e gehoor van 25/02/2016)*
- ...”

Verder wijst verzoeker erop dat hij wel degelijk aanhaalt dat er in zijn regio van herkomst overstromingen zijn ten gevolge van hevige regen en dat dit veel schade toebrengt aan groenten en gewassen. Hij stelt geen kennis te hebben van ergere overstromingen of van werken die zijn gebeurd om deze overstromingen onder controle te houden. De werken die met de hulp van UNAID werden gerealiseerd vonden plaats toen hij tien jaar oud was (2010-2011) en dit niet in zijn dorp. Hij meent dan ook dat hij onmogelijk kennis kon hebben van het feit dat arbeiders dit kanaal hebben uitgegraven of andere herstellingswerken zouden hebben verricht. Hij wijst er tevens op dat hij wel degelijk kon aangeven dat er een Amerikaanse legerbasis is in zijn regio, zijnde Gamberi, hetgeen volgens hem correct is. Verweerder probeerde hieromtrent zelf verwarring te zaaien door te stellen dat Gamberi groot is en meerdere provincies behelst, aldus verzoeker. Hij meent dat hij correct heeft aangegeven dat Gamberi dag de woestijn is en daarin de legerbasis genaamd “Gamberi” is gelegen. Hij wijst erop dat hij nooit naar deze legerbasis is geweest en dus ook de afstand niet kent tussen deze basis en zijn dorp en evenmin welke dorpen er tussen zijn dorp en deze basis liggen. Hij meent verder dat zijn beschrijving van hetgeen hij van de legerbasis ziet wanneer hij de dieren uitlaat, zeer gedetailleerd is, namelijk een groot centrum en een hoge antenne met iets dat ronddraaide. Het is volgens hem duidelijk dat zulke specifieke informatie niet “verzonnen” kan zijn.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij wel degelijk correcte antwoorden gaf op diverse vragen omtrent zijn moeder en haar afkomst. Hij wijst erop dat hij nooit in Baghlan is geweest, waardoor hij het antwoord op vragen omtrent het uitzicht, het klimaat *et cetera* in Baghlan schuldig moet blijven. Hij weet Baghlan ook niet liggen daar hij, behalve zijn eigen district en provincie, een zeer beperkte kennis heeft van de landkaart van Afghanistan omdat hij niet geschoold is. Hij merkt op dat het geenszins ongebruikelijk is binnen de Afgaanse cultuur dat zijn moeder dit niet aan hem vertelde, daar, eens men gehuwd is, het nieuwe gezin vooral belangrijk is. Hij merkt tevens op dat het geenszins gebruikelijke is binnen de Afgaanse cultuur dat ouders aan hun kinderen vertellen hoe zij elkaar hebben leren kennen. Dit toont volgens hem ook niet aan dat hij zijn asielerelaas niet aannemelijk zou maken.

Het argument uit de bestreden beslissing over zijn reis acht verzoeker uit zijn context gehaald. Hij wijst erop dat hij van bij de aanvang van zijn asielpcedure verklaarde dat een dorpsgenoot genaamd B. zijn reis regelde en betaalde. Gezien zijn jonge leeftijd kan hem niet worden verweten dat hij geen kennis heeft van de prijs die door B. of door zijn familie werd betaald, zo meent verzoeker. Hij stelt dat zijn moeder, nadat zijn vader werd vermoord, samen met een dorpsgenoot zijn reis plande en vermoedelijk ook afspraken zal hebben gemaakt over de betaling ervan, doch dit kwam niet ter ore van de toen veertienjarige verzoeker.

2.1.1.3. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 1 en § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Onder verwijzing naar zijn uiteenzetting van het eerste middel meent verzoeker dat hij zijn afkomst uit het dorp Nawabad, district Qarghai, provincie Laghman wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt. Onder verwijzing naar een reeks rapporten voert verzoeker aan dat er in de provincie Laghman sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is, zodat mensen uit de regio Laghman in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. “*Gelet op het geheel van deze omstandigheden en verzoekers kwetsbare profiel, zijnde een niet-begeleide-minderjarige-vluchteling, zou een terugkeer naar zijn regio van herkomst in casu in hoofde van verzoeker een schending uitmaken van artikel 3 van het E.V.R.M. en van de bepalingen in artikel 48/4 § 2 b) en c) van de Vreemdelingenwet. In zoverre de Raad per*

impossibele zou oordelen dat verzoeker geen vluchtelingenstatus kan worden toegekend, dient aan hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift informatie over de draagtijd van schapen en koeien (stuk 2), over het Afghaanse onderwijssysteem (stuk 3), over Mirthalam (stuk 4) en over de afstand en de reistijd van Qarghai tot aan de Iraanse grens (stuk 5), alsook vier rapporten (stukken 6-9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd nadat zijn vader door deze groepering werd vermoord. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit het dorp Nawabad, district Qarghai, provincie Laghman, gelet op het feit dat (i) hij zijn eigen leefwereld in het dorp Nawabad niet aannemelijk maakt, (ii) zijn geografische kennis van zijn geboortestreek quasi nihil is, (iii) hij amper informatie kan geven over gebeurtenissen in zijn regio, en (iv) hij geen geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn afkomst en over de wijze waarop hij naar Europa is gekomen.

Waar verzoeker opmerkt dat hij niet elf maanden onderweg is geweest naar België, maar wel twee maanden, dient vastgesteld dat dit slechts een materiële vergissing betreft die verder geen enkele invloed heeft op de motieven in de bestreden beslissing of op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers reistijd geen impact heeft gehad op de beoordeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn asielaanvraag sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Daarenboven is een langdurig verblijf in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat de asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Waar verzoeker stelt dat tijdens zijn tweede gehoor tweemaal werd gevraagd naar contacten met zijn vader, hetgeen kwetsend was vermits zijn vader reeds was overleden, dient vastgesteld dat uit een lezing van het tweede gehoorverslag van 14 september 2016 (hierna: gehoor II) blijkt dat verzoeker, noch zijn voogd of raadsman hieromtrent een opmerking maakten (gehoor II, p. 15 en 18). Verder blijkt hieruit evenmin de bewuste intentie van de dossierbehandelaar om verzoeker te kwetsen of anderszins nadeel te berokkenen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Betreffende de aangehaalde mogelijke psychologische/psychiatrische problemen, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel medisch/psychologisch/psychiatrisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij psychologische/psychiatrische problemen heeft, noch dat hij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van coherente en geloofwaardige verklaringen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekers beweerde psychologische/psychiatrische problemen de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen.

Tevens dient vastgesteld dat verzoeker nalaat enig stuk bij te brengen ter staving van zijn asielrelaas of van zijn identiteit en herkomst. Dit klemmt des te meer daar verzoeker op de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) stelde nooit een paspoort of taskara te hebben gehad (administratief dossier, stuk 19, verklaring 26B), terwijl hij zowel tijdens zijn eerste gehoor op 25 februari 2016 (hierna: gehoor I) als in zijn verzoekschrift (p. 12) stelt dat hij op tienjarige leeftijd naar het districtscentrum van Qarghai ging om zijn taskara af te halen (gehoor I, p. 10). Het feit dat verzoeker geen enkel document voorlegt ter staving van zijn asielrelaas of identiteit en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet ooit in het bezit geweest te zijn van een taskara vormt een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Waar verzoeker erop wijst dat hij een laaggeschoolde minderjarige is, dient erop gewezen dat ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Betreffende verzoekers minderjarigheid kan gewezen worden op hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie *supra*).

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde herkomst uit het dorp Nawabad, district Qarghai, provincie Laghman aannemelijk te maken. Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt dat de commissaris-generaal, gelet op verzoekers niet-doorleefde, tegenstrijdige, onjuiste en vage verklaringen, terecht tot het besluit komt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst.

Vooreerst dient erop gewezen dat waar in de bestreden beslissing wordt gesproken over een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoeker, hiermee niet wordt bedoeld dat de gehoren stroef zouden zijn verlopen, doch wel dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen zicht wenst te bieden op zijn (recente) verblijfplaatsen. Nochtans mag van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij

het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten (zie ook *supra*) verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker slechts één persoon uit zijn beweerde dorp bij naam kan noemen en hij er verder geen vrienden had, hoewel hij tevens verklaart zijn hele leven in ditzelfde dorp te hebben gewoond waar er 250 à 300 huizen zijn (gehoor I, p. 4, 22, 23 en 29). Dat verzoeker in zijn verzoekschrift plots toch een aantal namen van personen uit zijn dorp kan geven en stelt dat hij het belang van de tijdens zijn gehoren gestelde vragen hieromtrent niet juist had ingeschat, is een *post factum*-verklaring die niet kan overtuigen. Dat verzoeker vermoed was op het einde van het eerste gehoor, vormt op zich evenmin een afdoende verklaring voor het feit dat hij tijdens zijn eerste gehoor slechts de naam van één persoon uit zijn dorp kan noemen en verder geen vrienden zou hebben gehad. Overigens dient vastgesteld dat verzoeker ook tijdens zijn tweede gehoor slechts korte en vage antwoorden geeft op de door de *protection officer* gestelde open vragen betreffende zijn onmiddellijke leefomgeving en de wegen en plaatsen waar hij zou zijn langsgesproken (gehoor II, p. 7, 8 en 9).

Voorts dient vastgesteld dat verzoekers geografische kennis van zijn beweerde regio van herkomst bijzonder gebrekkig is. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt:

“Voorts moet worden opgemerkt dat uw geografische kennis over uw geboortestreek quasi nihil is. Van een minderjarige moet zeker geen uitgebreide kennis worden verwacht, toch mag worden aangenomen dat hij de dorpen rondom zijn dorp correct weet liggen, juiste verklaringen aflegt en de grotere steden en provincies rondom zijn regio kan aanhalen. Het is opmerkelijk dat u daar allerm minst slaagt. Ten eerste moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over dorpen en steden in uw regio, waardoor uw beweerde herkomst uit Laghman sterk wordt ondermijnd. Wanneer u bijvoorbeeld wordt uitgenodigd te vertellen hoe u van uw dorp naar de Charbagh bazaar wandelde, benadrukt u uitdrukkelijk geen ander dorp te moeten passeren of tegen te komen. Van uw dorp stapte u enkel via een kerkhof, een heuvel en een brug naar Charbagh (CGVS I, p. 9). Het is dan ook vreemd dat u later aanhaalt toch een ander dorp te passeren op weg naar Charbagh, namelijk Qala Qazi (CGVS I, p. 11). Vervolgens bent u tegenstrijdig over de ligging van Jalalabad, waar uw vader om de vijf of zes dagen zijn fruit ging inslaan (CGVS I, p. 10). Zo zegt u in eerste instantie dat Jalalabad op zich een provincie is (CGVS I, p. 11), om later aan te halen dat dit een grote bazaar is in de provincie Laghman om tot slot te verklaren dat u het niet weet (CGVS I, p. 16). De vaststelling dat u de afstand én de ligging van uw dorp naar de stad Jalalabad niet kan inschatten, terwijl uw vader er, zoals gemeld, eens per week heen ging, is eveneens merkwaardig (CGVS I, p. 11). Ten tweede is het frappant dat u de door u wél gekende dorpen volledig foutief positioneert ten opzichte van uw dorp. Zo zegt u dat Charbagh in de richting van zonsopgang ligt ten opzichte van Nawabad (CGVS I, p. 12), terwijl op een kaart duidelijk te zien is dat Charbagh ten westen van Nawabad ligt. Qala Rahim, het dorp waar u zogezegd heen zou zijn gelopen om te schuilen (CGVS I, p. 20), situeert u dan weer in de richting van Charbagh (CGVS I, p. 28) en zelfs in de richting van Jalalabad (CGVS I, p. 20), terwijl u zoals eerder opgemerkt de ligging van Jalalabad eigenlijk niet kent. Volgens de kaart ligt Qala Rahim echter in tegenovergestelde richting van Charbagh of Jalalabad. Aziz Khan Kalay situeert u dan weer als het eerste dorp na charbagh bazaar (CGVS II, dd. 14/09/2016, p. 12), terwijl de kaart aantoont dat dit dorp helemaal niet in de richting van Charbagh bazaar ligt, maar eerder ten zuiden van uw dorp aan uw kant van de rivier. Ten derde is het opmerkelijk dat u aangeeft de door het CGVS genoemde plaatsnamen te kennen, maar dan moet toegeven hun ligging niet te weten. Het door u gekende en dicht tegen uw dorp gelegen Nahr Karim (CGVS I, p. 9-10) kan u bijvoorbeeld niet situeren. U geeft aan Sarobi te kennen (CGVS I, p. 17), maar categoriseert dit district van Koboel en gelegen naast Qarghai echter als dorp waarvan u de ligging niet kent (CGVS I, p. 17). Darunta kent u in eerste instantie eveneens, maar ook van deze in Afghanistan heel gekende plaats tussen Qarghai en Jalalabad, kent u in tweede instantie de ligging niet (CGVS I, p. 17). Tot slot is het merkwaardig dat u aangeeft dat Mehtarlam Baba uw districtshoofdplaats is (CGVS I, p. 19), terwijl u eerder aangaf dat Mehtarlam een ander district van Laghman was, naast onder meer Alingar en Alishang (CGVS I, 12). Mehtarlam is inderdaad een van de districten van Laghman en dus allerm minst uw districtshoofdplaats. Wat de hoofdstad van uw provincie is, weet u dan weer niet te melden (CGVS I, p. 19). De hoofdstad van uw land, met name Koboel, situeert u dan weer als heel ver van Laghman, zo ver zelfs dat er volgens u heel wat provincies tussen Koboel en Laghman moeten liggen (CGVS II, p. 14-15). De kaart toont echter aan dat de provincie Koboel grenst aan Laghman en de stad Koboel dus eigenlijk helemaal niet zo ver van uw verklaarde geboortedorp Nawabad ligt.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij steeds op consequente wijze heeft geantwoord op de vragen over de weg naar Charbagh bazaar, dient vastgesteld dat hij hier slechts een gebrekkige lezing van het eerste gehoorverslag maakt. Hij poogt zijn verklaringen met elkaar in overeenstemming te brengen door te stellen dat Qala Qazi wat meer naar beneden bij Charbagh bazaar is gelegen, doch tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker wel degelijk dat men eerst Qala Qazi bazaar dient te passeren om naar Charbagh bazaar te gaan (gehoor I, p. 11). Dat verzoeker tijdens zijn gehoor een beperkte omschrijving geeft van wat hij zag toen hij van het treinstation naar het gebouw van het CGVS kwam voor zijn gehoor, is niet relevant, daar dit niet de omgeving betreft waar verzoeker beweert zijn hele leven te hebben gewoond. Betreffende verzoekers kennis van Jalalabad, dient vastgesteld dat verzoeker zichzelf tegensprekt in zijn verzoekschrift waar hij enerzijds stelt te weten dat Jalalabad een stad is waar zijn vader fruit kocht, en anderzijds stelt niet te weten of Jalalabad een provincie dan wel een stad is. Het feit op zich dat verzoeker zelf nooit in Jalalabad zou zijn geweest, doet geen afbreuk aan het feit dat over deze grote stad enige minimale basiskennis kan worden verwacht, temeer daar zijn vader er vaak naartoe reisde. In dit opzicht dient erop bovendien op gewezen dat verzoeker wel kon aangeven dat zijn vader 200 tot 500 Afghani per dag verdiende (gehoor I, p. 30), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij ook een correcte inschatting kan maken van de reis die zijn vader meermaals maakte naar Jalalabad vermits hieruit blijkt dat hij wel degelijk op de hoogte was van de werkzaamheden van zijn vader. Ook betreffende Kabul (stad en provincie) kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker weet dat deze niet zo ver van zijn eigen provincie is gelegen, zodat het geheel onaannemelijk is dat verzoeker verklaart dat er verschillende provincies liggen tussen Laghman en Kabul. Het feit dat verzoeker daarnaast wél de overige districten binnen zijn eigen provincie kan opsommen, duidt dan ook meer op het ingestudeerde karakter van verzoekers kennis dan op het op een doorleefde wijze aannemelijk maken van zijn beweerde afkomst. Betreffende de omliggende dorpen dient vastgesteld dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar zijn gebrekkige kennis van de windrichtingen, aangezien hij tijdens zijn gehoor de mogelijkheid kreeg deze dorpen te situeren aan de hand van de zonsopgang en -ondergang. Op welke wijze de zonsopgang en -ondergang door zijn aanvoelen zou kunnen worden beïnvloed, kan niet worden ingezien. Omtrent de provinciehoofdplaats van Laghman en het districtscentrum Mehtarlam is geenszins sprake van verwarring tijdens het gehoor, zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, aangezien hij uitdrukkelijk verklaarde niet te weten wat het centrum van zijn provincie is (gehoor I, p. 19).

Vervolgens dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen en kennis over de taliban in zijn regio en de aanwezigheid van een legerbasis eveneens te wensen overlaten:

“Vervolgens bent u eveneens kort van stof over de rol van de taliban in uw regio. Zo geeft u te kennen dat deze groepering in de bergen aan het vechten is, maar waarom net daar en waar exact in de bergen weet u niet (CGVS I, p. 21). Net zoals u niet weet tegen wie de taliban exact vecht. En hoewel de talibs ook ooit eens in uw dorp zijn binnengevallen en zes mensen hadden meegenomen, kan u niets meer vertellen. Zo kent u geen enkele naam van een van de zes personen geven (CGVS I, p. 22). Verwacht mag worden dat een Afghaan, hoe jong ook, meer kan vertellen over de taliban en de aanvallen van deze groepering in zijn regio. Vreemd is ook dat u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS aanhaalt dat er geen legerbasis van het Afghaanse leger of van de buitenlanders bestond in uw regio (CGVS I, p. 18), maar u tijdens uw tweede gehoor wel verklaart dat de Amerikanen een centrum hadden in de buurt, aangezien u de antenne zag (CGVS II, p. 13). Wanneer daar dan dieper wordt op ingegaan is het vreemd dat u niet kan aanhalen waar het exact is gelegen, hoe ver het van uw dorp af lag en welke dorpen er tussen uw dorp en dat centrum lagen, terwijl u wel te kennen geeft dat er dorpen tussen lagen (CGVS II, p. 13).”

Betreffende zijn gebrekkige kennis van de taliban in zijn regio voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Betreffende de aanwezige legerbasis meent verzoeker dat hij hierover gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd. Enkel stellen dat hij een groot centrum zag en een hoge antenne met iets dat ronddraaide kan bezwaarlijk worden beschouwd als het afleggen van gedetailleerde verklaringen. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS dat er geen legerbasis van het Afghaanse of een buitenlands leger in zijn regio was, enkel een basis van de taliban waarvan hij de locatie niet kent (gehoor I, p. 18), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor sprak van een Amerikaanse legerbasis waarvan hij de naam niet meer kende en van een legerbasis van de taliban in Gamberi dag (gehoor II, p. 12 en 13). In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van de blote bewering dat verweerder hem zou hebben proberen te verwarren door erop te wijzen dat Gamberi groot is. Overigens kan niet worden ingezien hoe verzoeker in zijn verzoekschrift plots wel een beschrijving van de legerbasis kan geven, terwijl hij anderzijds stelt nooit de afstand tussen zijn dorp en de basis te kennen en nooit in de basis te zijn geweest. Tijdens zijn tweede gehoor

verklaarde verzoekers immers dat de basis zeer ver was en dat er dorpen tussen waren gelegen (gehoor II, p. 14).

Verder dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de geldsom die zijn reis naar Europa zou hebben gekost niet geloofwaardig zijn:

“Ook legt u weinig geloofwaardige verklaringen af over de geldsom die u de smokkelaars heeft moeten betalen. Zo is het weinig plausibel dat een 25-jarige dorpsbewoner die u slechts drie jaar voor uw vertrek zou hebben ontmoet en ook schaapherder is van beroep u zomaar enkele duizenden dollars zou schenken of voorschieten om uw vlucht naar Europa te betalen (CGVS II, p. 15). Ook vreemd is dat u zelfs niet weet hoeveel hij betaald heeft en niet weet hoe hij als schaapherder aan dat geld is geraakt (CGVS II, p. 16). Uw antwoord dat hij misschien veel schapen had en er misschien enkele had verkocht spreekt boekdelen inzake uw dichte vriendschap met die man en uw gelatenheid over hoe uw vlucht naar Europa werd bekostigd.”

Aangezien verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij weet dat zijn vader 200 à 500 Afghani per dag verdiende, kan niet worden ingezien op welke wijze zijn minderjarigheid hem zou verhinderen de betaalde geldsom voor zijn reis te kennen. Tijdens zijn tweede gehoor maakte verzoeker bovendien geen enkele melding van het feit dat zijn moeder afspraken maakte met B. en dat zij samen met B. de reis heeft gepland (gehoor II, p. 15-16). Verzoeker komt dan ook niet verder dan het opwerpen van een *post factum*-verklaring, die geenszins een ander licht kan werpen op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing.

Gezien het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde (recente) afkomst uit het dorp Nawabad, district Qarghai, provincie Laghman niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan het door hem aangevoerde asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Nog daargelaten de vaststellingen in verband met verzoekers beweerde regio van herkomst kan aan verzoekers asielrelaas an sich sowieso geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker voert aan dat zijn vader drie keer door de taliban werd gevraagd om verzoeker met hen mee te sturen en dat zijn vader twee dagen na de laatste benadering door de taliban werd vermoord (gehoor I, p. 20). Er kan evenwel niet worden ingezien waarom de taliban verzoekers vader drie kansen zouden geven, waarbij er tussen het eerste en het tweede bezoek van de taliban één tot anderhalve maand tijd zou hebben gezeten en tussen het tweede en het derde bezoek tien dagen (gehoor I, p. 20). Later tijdens zijn gehoor verklaart verzoeker – in tegenspraak met zijn eerdere verklaring van tien dagen – dat er tussen het tweede en het derde bezoek vier dagen zaten (gehoor I, p. 23-24). Eveneens ongeloofwaardig is verzoekers verklaring dat de vier talibs die het lijk van zijn vader zouden hebben teruggebracht naar verzoekers woning niet wisten dat zijn vader door de taliban werd vermoord naar aanleiding van zijn weigering verzoeker met hen te laten meegaan (gehoor I, p. 24-25). Bovendien verklaarde verzoeker dat de taliban ook bij andere families ging vragen om kinderen met hen mee te laten gaan en dat sommigen dit deden en anderen niet (gehoor I, p. 22), doch hij kan slechts de naam geven van één persoon waarvan de vader eveneens werd gedood omwille van het weigeren van de vraag van de talibs, hoewel hij stelt dat er 250 à 300 huizen zijn in Nawabad (gehoor I, p. 22). Indien verzoeker internationale bescherming vraagt omwille van bedreigingen van de taliban die mogelijk ook anderen uit zijn dorp zijn te beurt gevallen, kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot de lotgevallen van deze anderen, *quod non in casu*. Dit klemt des te meer daar hoger reeds is gebleken dat verzoekers kennis van de taliban uit zijn beweerde regio van herkomst te wensen overlaat (zie *supra*). Tevens dient vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de periode van dertig dagen waarin hij zou zijn ondergedoken in Qalai Rahim zich beperken tot korte, niet-doorleeft antwoorden, hoewel hem werd gevraagd in detail deze periode te omschrijven (gehoor I, p. 25-26). In acht genomen wat voorafgaat kan ook aan verzoekers asielrelaas geen geloof worden gehecht..

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op de overtollige motieven dat verzoeker de weersomstandigheden ten tijde van zijn twee maanden durende schoolcarrière niet kent, dat hij de drachtijd van schapen niet helemaal juist weergeeft, dat hij niet op de hoogte is van de bouw van irrigatiekanalen met hulp van UNAID en dat hij geen informatie kan geven over de afstamming van zijn moeder, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Betreffende de bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken kan het volgende worden opgemerkt. De informatie met betrekking tot de drachtijd van schapen en koeien, over het onderwijssysteem in Afghanistan, over Mehtarlam en over de reisweg van Qarghai naar de Iraanse grens (stukken 2-5) kan worden aangenomen, doch doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande. De overige informatie (stukken 6-9) behelst slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoon,

terwijl verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken; een verwijzing naar louter algemene informatie volstaat hiertoe niet.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In zijn verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Qarghai, provincie Laghman, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER